

כי תשא

יחי אדר תשס"ג
גליון מס' 378

אפריון שלמה

המרכז הרוחני

לע"נ משה בן רחמה לע"נ אלברט אברהם בן חנה
לע"נ מרים בת אסתר לרפואת אבלין בת גורג'יה
לרפואת שלמה בן מרים הי"ו

הדלקת נרות: 17:05
נץ החמה: 05:52
צאת שבת: 18:21
צאת שבת ר"ת: 18:58

תעשה טובה!

"יודבר ה' אל משה לאמר, ראה קראתי בשם בצלאל בן אורי בן חור למטה יהודה". הקב"ה בחר בבצלאל שיבנה את המשכן בחכמה בבינה ובדעת לעשות בזהב ובכסף... הייתה תקופה שבישיבה בברנוביץ' לא היה אפילו לחם לאכול.. ר' אלחנן וסרמן נסע לנוי יורק לאסוף כסף. איך הוא היה אוסף כסף? הוא היה הולך בליל שבת לבתי המדרשות, ודורש לפני קבלת שבת... הוא הגיע לאיזה בית כנסת גדול, ודרש שם על מעלת לומדי התורה... איזו זכות זו לתמוך באלו שיושבים ולומדים תורה! אח"כ הוא הזכיר את המצב של הישיבה, שאין לבחורים אפילו לחם לאכול, ושהם צריכים עזרה גדולה... הוא ביקש שכל אחד מהמתפללים יקח על עצמו אחזקה של שבוע בישיבה שעולה 80 דולר... סכום גדול באותם ימים! מי שקשה אז שיקח על עצמו 11 דולר ו-43 סנט... אנשים באמת גמרו בליבם לקחת על עצמם שבוע או יום... אחרי שהוא גמר את הדרשה, עלה המרא דאתרא לדרוש, ומאחר והוא מאוד חס על הכסף של הקהילה שלו, הוא הסביר לציבור כמה גדולה המעלה של נתינת הצדקה... אבל הוא הדגיש את זה שאפילו דולר אחד, זו נתינה גדולה! ממילא כל אלו שחשבו לקחת על עצמם שבוע, כבר חזרו בליבם לתת רק דולר אחד... גם זה חשוב! בקיצור... המגבית נכשלה לחלוטין! הרב הבין היטב שהוא זה שגרם להכשיל את המגבית, והוא הלך במוצאי שבת לפייס את ר' אלחנן וסרמן... אמר לו ר' אלחנן: "תשמע, הקב"ה אומר למשה רבנו 'ראה קראתי בשם בצלאל בן אורי בן חור'... שיבנה את המשכן! תאר לעצמך, משה רבנו יורד מההר, והוא פוגש באדם אחד ושואל אותו: 'אתה בצלאל בן אורי?'. 'לא אני יעקב בן דן'. הוא פוגש באדם נוסף: 'אתה בצלאל בן אורי?'. 'לא אני יאיר בן יצחק'. נראה לך שמשה רבנו כעס עליהם למה הם לא 'בצלאל בן אורי' ולמה הם לא בונים את המשכן?! ודאי שלא. כי אם הם לא עונים לשם 'בצלאל בן אורי', אין להם את הכישרונות ואת האפשרות לבנות את המשכן... אין לך מה להצטער, בשמיים החליטו שהקהילה שלך לא יכולה ואין לה חלק בהקמת המשכן שלי!!". אתה ניגש לבן אדם: "אתה יכול לעזור לי?". קיבלת "לא!!!". אל תחשוב שהוא ערל לב, או שהוא קמצן... ממש לא. פשוט בשמיים לא כתוב שהוא יכול לעשות לך טובה!

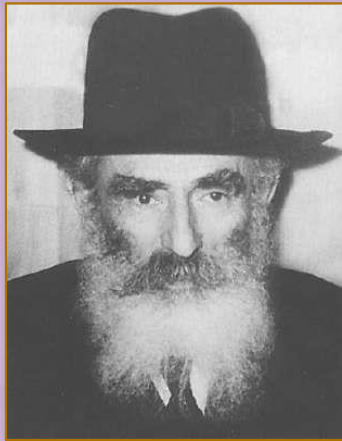

איפה הראש?

"כי תשא את ראש בני ישראל".
אומר ה'דברי ישראל': תרים את הראש!
'תשא' זו לשון הגבהה. אם אדם נסחף לעומק הים... כל זמן שהראש מחוץ למים, זה לא יזיק לו. קשים מזונותיו של אדם כקריעת ים סוף... ים הפרנסה! הדאגות והטרדות של הפרנסה, אלו גלי הים. העיקר החשוב בכל מה שעובר על האדם בענייני הפרנסה, זה להגביה את הראש מעל הגלים של הים! אם הראש נמצא מעל הטרדות ומעל הדאגות... זה לא יזיק לו! היה יהודי צדיק אחד, שהיה ספון כל היום בבית המדרש על התורה ועל העבודה... הוא לא מבזבז רגע! יום אחד הגיע איזה לוליין לעיר, כולם רצו לקנות כרטיסים לראות איך שהלוליין הולך על חבל דק... וגם אותו צדיק קנה כרטיס והלך לראות את הקרקס. שאלו אותו: "אתה? הרי אתה לא יוצא מבית המדרש, כל דקה חשובה לך... מה יש לך לראות את הלוליין הזה?!". אמר להם אותו צדיק: "הגוי הזה מוכן ללכת על חבל דק בשביל להתפרנס. הוא מוכן לסכן את החיים שלו בשביל פרנסה! אבל בזמן שהוא הולך על החבל, אני בטוח שהוא לא חושב כלל וכלל על הפרנסה שלו... כי אם הוא יחשוב על הפרנסה ולא יתרכז בפסיעות שהוא עושה, כנראה שזו תהיה הפעם האחרונה שהוא חושב...".
אם גם בזמן שאדם עוסק בפרנסתו הוא חושב על הפרנסה, הראש עמוק עמוק בתוך הים... כתוב "יגיע כפיך כי תאכל", לא "יגיע ראשך"... הכפיים יכולות להיות עסוקות בלהביא פרנסה הביתה, אבל הראש צריך להיות תפוס באמונה... כל הפרנסה זה מהקב"ה!
אומר הרביה מסאטמר: כתוב במשנה 'יפה תלמוד תורה עם דרך ארץ'... כשאתה עוסק במלאכתך, אתה יכול לחשוב בדברי תורה... אבל לא כתוב 'יפה דרך ארץ עם תלמוד תורה', כשאתה נמצא בכולל, אל תהיה טרוד בדאגות איך להביא את הלחם... את זה תשאיר למי שנותן לחם לכל בשר!
אומרת הגמרא: "גדול הנהנה מיגיע כפו, יותר מירא שמיים". איך יתכן?! יותר מירא שמיים!!
אומר ר' יחזקאל טאוב מקוזמיר: כשבן אדם עושה השתדלות באיזה עסק או באיזה שידוך, או לא משנה במה... אם הוא עושה את ההשתדלות רק עם הכפיים, אבל הראש נשאר באמונה שההצלחה היא אך ורק מבורא עולם – המעלה הזו היא גדולה יותר מירא שמיים!!!
אדם כזה חי עם בורא עולם, הוא רואה אותו בכל צעד ושעל, בכל פניה בכל צומת בחיים, הוא יודע שרק בורא עולם זן אותו, מפרנס אותו, מלביש אותו ודואג לו לכל צרכיו!

צדיקים

רבנו יחזקאל לוינשטיין זצוק"ל

מספרים על רבנו שפנה אליו אחד מתלמידיו ושאל: "נהוג שכשמשפרים סיפור שאירע, מגזימים מעט בתיאור העובדות ולעיתים קרובות מוסיפים פרטים. רציתי לשאול את כבודו כיצד להיגמל מזה?"

ענה הרב, שאינו מבין את השאלה. חזר התלמיד והסביר. שישע הרב את התלמיד ואמר בהתרגשות: "הלזה אתה קורה גוזמא? הרי זה שקר! אם כן אתה מבקש עצה איך לא להיות שקרן..."

בספר 'שאל אביך ויגדך' הובא סיפור מופלא על

המשגיח זצ"ל, שהיה כידוע עוטה תמיד ארשת רצינית, כעומד לפני המלך. על כן מה מאד נדהם אחד התלמידים כאשר נכנס אליו פעם וראה שבת שחוק מרחפת על פניו. תופעה נדירה זו שהמשגיח מחיך הפליאה אותו מאוד. הוא אזר עוז ושאל את המשגיח לפרש הדבר. ענה רבי יחזקאל ואמר: "אכן, דבר גדול ומשמח התרחש אצלי. התווסף לי מעט ביטחון בה' יתברך, ומפני כך אני שוחק ונהנה. ומעשה שהיה כך היה: בהיותי משגיח בישיבת מיר בחו"ל, קרה פעם שנוצרה מצוקה כספית גדולה וכמעט שלא קיבלתי את משכורתי החודשית מן הישיבה, ובמצב הזה חייתי כל יום עם ביטחון שהנה מחר יזמין לי הקב"ה אוכל כדי צורכי משפחתי, והנה כאשר נכנסתי לכהן כמשגיח בישיבת פוניבז', העמידו לי משכורת חודשית קבועה די גדולה, ומפני כך הרגשתי רפיון במידת הביטחון, לעומת מה שהיה לי בישיבת מיר. אבל עכשיו" הפטיר המשגיח בשמחה – "כבר שמונה חדשים איני מקבל משכורת מהישיבה, בגלל שהיא שקועה בחובות כבדים, וכך זכיתי להתחזקות במידת הביטחון!"

בזמן שישבת מיר הגיע ליפן בזמן מלחמת העולם השנייה, אחד מהתלמידים חלה במחלת הטיפוס. מיד הוא הובהל לרופא, שעשו ככל יכולתם לרפא אותו, וכבר ניכרו בו סימני גסיסה. הרופאים קבעו כי אפסו לחלוטין הסיכויים שיקום ממיטת חוליו, ובעוד רגעים ספורים יימצא בעולם שכולו טוב. הידיעה הובאה במהירות למשגיח ר' יחזקאל לוינשטיין. מיד ניגש הוא לארון קודש ופתח אותו, והחל לקרוא את דברי הגמרא בהתרגשות: "מי שחלה ונטה למות... ואפילו תשע מאות תשעים ותשעה מלמדים עליו חובה, ואחד מלמד עליו זכות- ניצל".

לאחר מכן לימד עליו זכות ובעוד דמעות בעיניו אמר: "ריבונו של עולם! התלמיד החולה, עזב את בית-הוריו שבגרמניה ונדד לישבת מיר בליטא. והכל למען תורתך הקדושה. האם אין לו זכות מיני אלף?". ואמר יחד 'תהלים' עם כל בני הישיבה. באותו רגע ממש, חלה הטבה מפתיעה במצבו של החולה, עד שהחלים כליל - ולא נשאר בו שום רושם של המחלה, וכל זאת לתמיחתם של הרופאים.

הפינה הרגישה

פעם אחת הייתה עיר, שאת הסופרמרקט שלה קבעו על ההר הכי גבוה באותה עיר... כולם צריכים כל יום לקנות לחם וחלב, וכל יום אנשים היו עולים ומטפסים ומזיעים... היה נדיב לב אחד שהחליט לעשות חסד עם בני העיר... הוא קנה טנדר ענק, והכריז ששלוש פעמים ביום, הוא יסיע את כל הקונים לסופרמרקט, וגם יחזיר אותם!

וכך כולם היו מתאספים שלוש פעמים במשך היום, ועולים עם הצדיק הזה לטנדר שלו ומגיעים לעשות קניות בלי להזיע ולהתאמץ! עברו כמה חודשים... והמזגן התקלקל.

טוב, זה לא נעים לנסוע במעלה ההר בלי מזגן... עוד כמה חודשים והמנוע התעייף... וכל פעם שהיו מגיעים לאיזו עלייה קשה, היו צריכים לרדת כמה חבריה ולדחוף את הרכב מאחורה... טוב, היתה אסיפה של מועצת העיר, והחליטו שהולכים להוקיר טובה לצדיק שעשה חסד, וקונים לו עכשיו טנדר חדש!

אמר להם הצדיק: "חס וחלילה! אני לא רוצה טנדר חדש... הטנדר שלי זה חפצא של מצוה! אני לא מוכן להחליף אותו בשום פנים ואופן!"

מה עושים? החליטו לקחת לו את הרכב בלילה ולשפץ אותו... להשאיר את המעטפת החיצונית של הרכב, ולהחליף מנוע, מזגן וריפודים.

בבוקר לפני שהוא התניע את הרכב, הוא ביקש שירדו לדחוף... אמרו לו שינסה להתניע בלי... והפלא ופלא הרכב נוסע! ביקשו ממנו להפעיל מזגן... "מזגן? הוא לא עובד כבר שנה..."

הוא ניסה להפעיל... והמזגן קר כשלג!

אומר הרב פינקוס: כך אנחנו נראים! אנחנו חושבים שאנחנו תקועים עם אותו מנוע... לא יכולים להתפלל בכוונה, לא יכולים ללמוד גמרא. הרי הקב"ה כל לילה מחליף לך מנוע! מתי בפעם האחרונה בדקת את עצמך?

בס"ד

'דעת זקנים' הינו יקב בוטיק המייצר יין ברמה הגבוהה ביותר מענבים מובחרים ביותר מכל אזורי הסלתא שבארץ ישראל. היין מתיישן בחביות עץ אלון צרפתי משובחות, ומאופיין בטעמים ארומתיים מתקתקים, גוף מלא ומאוזן וסיומת חלקה ונעימה להפליא.

ייחודיות היקב היא שהיין נעשה בו בקדושה כמפורש בזוהר הקדוש (שמיני מ). שכל השפע הנמשך לאדם ולעולם תלוי באופן עשיית היין.

אז איך אנחנו מכינים יין בקדושה?

קודם כל היין נעשה רק ע"י אברכים יר"ש | כל האברכים טובלים במקוה טהרה לפני העבודה ביקב | אף אדם לא נכנס ליקב מלבד העובדים בו | היין נעשה לשם מצוות קידוש, הבדלה, עונג שבת ויו"ט, ארבע כוסות, פורים, ברית מילה, חופה וקידושין כמבואר בהקדמת הגר"א לתיקוני הזוהר | גוי לא ראה את היין כחומרת השליה הקדוש והבן איש חי | מעשר ראשון חולק ללויים בפועל | לא מבושל | בקבוק חדש | ללא חשש חילול שבת | ברכתו 'הגפן' אף לדעת הרמב"ם.

כי הקדושה עושה את שלה, מספיק רק לטעום כדי להבין...

בני ברק: 050-3337360

ירושלים / בית שמש: 0527-692603

חיפה: 0527-654417

ביתר עלית: 055-9535595

בא לא לקרוא בשעת התפילה

בס"ד

דעת זקנים

למצות ארבע כוסות, אתם חייבים

זה פשוט לא הכי מהודר אם זה לא 'דעת זקנים'

בהשגחת הבד"ץ
הירושלמי
העדה החרדית

העלון טעון גבייה